

Knoflík

Za lesem, kde bývá pusto a prázdno a loupežníci to tam znají jako své boty, stála malá, ale útulná krčma. Neměla mnoho hostů, ale občas tam pár vozů projelo. A ti, kteří to tam znali, se rádi vraceli a měli to tam rádi. Našli tam ubytování, a navíc jídlo i pití. Obsluhovala tam mladá dívenka. Na její jméno si nevzpomínám, ale ten den, kdy jsem navštívil krčmu já, si budu pamatovat do konce života.

Jednou jsem jel takhle kolem, když se spustil pěkný déšť. Musel jsem se schovat, a tak jsem zamířil dovnitř. Obsloužila mě milá dívka, nabídla mi pokoj a pohoštění. V noci se mi spalo moc dobře, ale najednou se ozvala obrovská rána.

Všichni byli vyděšení. Co se stalo? Asi tu byl loupežník! Šel jsem zkontrolovat svůj vůz, ale nebyl tam. A s ním všechno mé zboží, všechny látky, jehly a nitě. Bylo mi jasné, že pobyt v krčmě si budu muset prodloužit.

Hned jsem si šel hledat nějakou práci, neměl jsem nic, žádné peníze, potřeboval jsem si něco vydělat na pobyt v krčmě a na cestu zpět. Ve vesnici byl potřeba pomocník k hrnčířovi, ale já jsem toho o hrnčířství moc nevěděl ...

Rozhodl jsem se, že budu dělat to, co umím. Došel jsem na nejbližší trh a koupil jsem si jehlu, niť a látku. Postavil jsem si malý stánek a vyptával se lidí, jestli něco nechtějí ušít. Najednou se k mému stánku přimotala stařenka a pověděla mi, co se jí stalo: „Chtěla jsem jen zašít díru v kabátě, ale ten holomek mě odbyl, nemohl byste mi ten kabát zašít pořádně? Bohužel ale nemám peníze, můžu vám nabídnout jen tento knoflík.“ A tak jsem udělal dobrý skutek. Kabát jsem zašil a dostal za to malý knoflík. U mého stánku už se ale potom nikdo nezastavil. Večer v krčmě jsem si knoflík uložil pod polštář a vzpomínal na stařenku.

Druhý den jsem šel znovu na trh, ale všechno bylo jinak. U mého stánku bylo celý den plno. Všichni chtěli něco ušít, přišít, našít, zašít, dokonce i vyšít. Věděl jsem, že jestli za mnou lidé přijdou i zítra, o peníze nebudu mít starost. Byl jsem šťastný a spokojeně šil. Další dny se vše opakovalo, u mého stánku stála dlouhá fronta a všichni chtěli, abych jim něco ušil. Po mnoha dnech jsem si našetřil tolik peněz, že jsem si mohl koupit nový vůz. Večer mě napadlo, jestli bych tu nechtěl zůstat žít. Mám tu práci, je tu hezky, daří se mi tu dobře, a tak jsem se rozhodl a zůstal. Později jsem koupil dům a vylepšil stánek.

Jednoho hezkého dne jsem si brzy ráno po probuzení uvědomil, že knoflík, který mi dala stařenka, mi nosí štěstí. A jelikož už jsem měl všechno, co bych si jen mohl přát, i ženu jsem si tady našel, rozhodl jsem se, že štěstí určitě potřebuje někdo víc než já. Šel jsem na trh a prvním, kdo mi nabídl službu za knoflík, jsem knoflík dal a doufal, že mu přinese stejné štěstí jako mně.